

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra En liden Bibelkrønike for Børn og Menigmand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 38. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_227A-txt-shoot-idm1537/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

ham, og han blev saaret haardt. Da sagde Saul til sin Vaabendrager: drag dit Sværd ud, og stik mig ihjel dermed, at disse Hedninger ikke skal komme og have mig til Spot; men der Vaabendrageren vilde ikke, og frogtede saare for at lægge Hoand paa Herrens Salvede, da tog Saul sit Sværd, og lod sig falde derpaa. Men der Vaabendrageren saae, at Saul var død, da faldt ogsaa han paa sit Sværd, og døde med ham; saa døde Saul og hans tre Sønner, og hans Vaabendrager, og alle hans Mænd tillige paa den Dag, og der Philisterne funde Sauls Legeme, da afhuggede de hans Hoved, og toge hans Vaaben, og lod Bud gaa om Landet, at kundgiere det i deres Afguders Huse, og Legemet hængte de paa en Mur, men der vare Mænd i Israel, som Saul havde frelst fra Vanære, og udtriet af deres Fienders Haand, de droge hen om Natten, og toge Sauls og hans Sønners Legemer, og sørgede, og begrove dem under en Eeg, og David sang et stort Klagemaal over dem, over Israels Kæmper, og mest over Jonathan, sin Hjertensven. 1 S. B. 19—31. 2 S. B. 1.

Der Saul var død, da blev David Konge, dog ikke over alt Folket, thi de elleve Stammer toge Jeshoseph, Sauls Søn, og gjorde ham til Konge, men David regierede over sin egen Stamme, over Juda Stamme, og holdt Hus i den By Hebron, i Calebs By, i syv Aar. Da skedte det, at Jeshosephs Mand søgte deres egen Herre ihjel, og David blev

Konge over det hele Rige, og tog Jerusaleem fra Hedningene, og boede der, og den Stad blev kaldet Davids Stad, og er blevet navnkundig, fremfor alle de Stæder, som ere paa Jordens Kreds. 2 S. B. 2—5.

Det er om David at sige, at han var en Mand efter Guds Hjerte, og han havde Fremgang i al sin Bedrift, og blev mægtig, thi Herren Zebaoth, Hærskarernes Gud, var med ham, og han ydmygede Israels Fiender, og han udstrakte sit Herredømme imod Søsden til det røde Hav, og imod Westen til det store Hav, og imod Osten indtil Floden, som kaldes Euphrat. Om alle disse Ting ere lange Taler i den anden Samuels Bog, men her er kun det at mærke, at alligevel David var en hellig Mand, saa gjorde han dog engang en gruelig Synd, og udaste uskyldigt Blod, og ihvorvel han fortrød den bitterlig mod mange Taarer og stor Bedrøvelse, og fik Forsædelse af Herren, maatte han dog tages med stor Trængsel, og vare enstund flygtig for sin egen Søn, den ugudelige Absalon, thi hans onde Gierning voldte, at Herrens Fiender spottede med Hans hellige Navn, og det maatte aabenbares, at Herren hader al Misgierning, og vil haardelig straffe alle dem, som forkrænke og overtræde Hans hellige Bud.

Kong David var en Seer og Propheet, og havde Guds Synner, og sang listig om Herrens Herlighed og alle Hans underlige Gierninger, og talde i Manden om de Ting, som skulde aabenbares, og om den Kvindens

